

arquitectes obres dates emplaçaments paraula clau

Nova Galeria Nacional

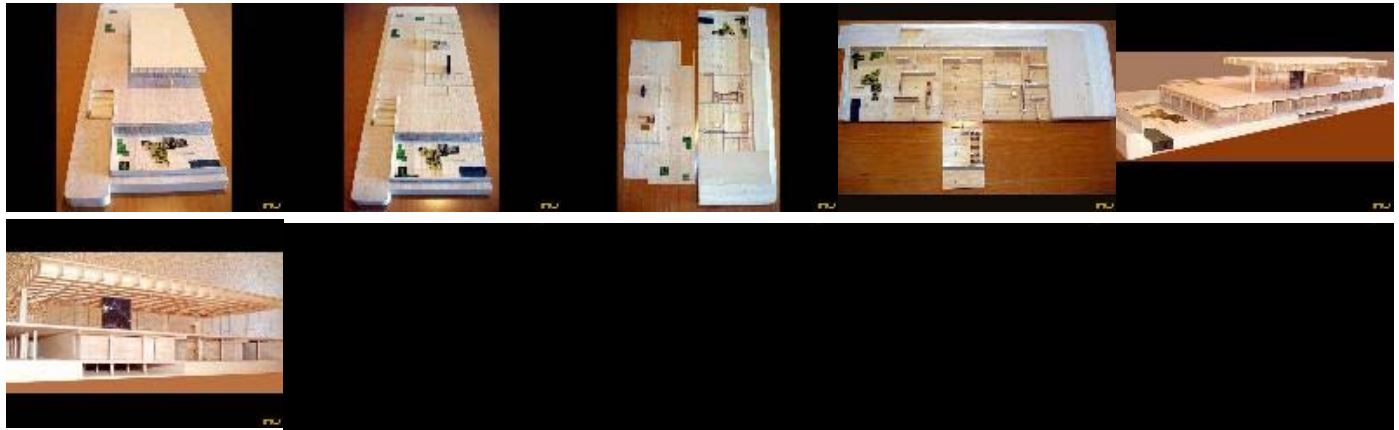
1962 - 1968

Mies Van der Rohe, Ludwig

Berlín

espai universal, galeria, llosa nervada, museu, plataforma, simetria,

model interpretatiu

redibuixat

Nova Galeria Nacional, plànols

anàlisi

Cap a principis dels anys seixanta, la República Federal Alemanya decideix crear un gran àrea dedicada a equipaments culturals molt a prop del mur de Berlín. L'anomenat Kulturforum es situaria al sud del Tiergarten i inclouria la Matthiaskirche (1845), l'edifici de la la Filarmònica, cinc petits museus i la biblioteca de l'estat. El primer edifici, completat el 1963, va ser la Filharmònica de Scharoun i el segon, la futura seu de la Nova Galeria Nacional (Neue Nationalgalerie), va ser encarregat a Mies Van der Rohe. En aquell moment, Mies estava projectant el Museu Schäfer a Schweinfurt -finalment no construït- que actua com una peça intermèdia en una sèrie que comença en un altre projecte que roman al paper, l'Edifici Bacardi de Santiago de Cuba (1957) i que es caracteritzen per l'ús d'amplies plataformes, plantes quadrades, retícules ortogonals, tancaments retardats respecte de l'estructura, i suports cruciformes. De manera més general, trobarem un antecedent més llunyà en el projecte de Museu per a una petita ciutat (1942), que actua com a matriu de les preocupacions projectuals de Mies en la seva etapa americana, visibles en la Casa 50 x 50, en el Crown Hall o en els projectes esmentats.

La Nova Galeria Nacional, tancament de la carrera de Mies i retorn a la ciutat que havia abandonat el 1938 és un dels seus majors projectes: la coberta mesura 64,80m de costat i la retícula ortogonal de bigues d'ànima plena, de 1,80m d'alçada que la suporten forma uns requadres de 3,60m. vuit columnes metàl·liques cruciformes -dos per costat- de 8,40m d'alt i pintades de negre van reduint suaument la seva secció fins a l'encontre amb les vores de la graella resolt mitjançant una articulació. La distància dels suports al final del voladís a la cantonada és de 18 m, compensant així les fletxes en el centre de la malla. La coberta va ser aixecada com una sola peça mitjançant 16 gats, col·locats als llocs on després es col·locarien les columnes. Aprofitant el desnivell est-oest, Mies disposa l'edifici en dos nivells; el nivell superior està dominat pel hall totalment vidrat de 50,5 de costat i lliure de columnes, com a "espai universal" destinat a exposicions temporals i el nivell més baix, prolongat en un pati, es dedica a les col·leccions permanents.

És indiscutible l'evolució constructiva i estructural d'aquest projecte de Mies alhora que innegables les seves referències schinkelianes. Això apareix confirmat per la percepció de l'espai, l'interior casetonat, l'ús de l'estereobat i de l'estilobat, l'ordre del peristil format per columnes cruciformes (on Mies sembla interpretar l'àbac i l'equi), o el ritme entre els rigiditzadors de l'ànima de les bigues, evocadors de les metopes clàssiques. En definitiva, Mies presenta un equivalent actual del temple grec, només possible a través de la puresa estructural, el correcte ús dels materials i l'escala monumental. Si la perspectiva havia jugat un paper fonamental en els grecs, Mies juga amb la geometria -com pot veure's en l'alçat trapezoïdal de les columnes per forçar l'efecte monumental o en el control de les fugues de les línies del paviment o de la malla estructural. Malgrat que les façanes són aparentment iguals des del punt de vista del tractament formal, la que mira a l'Est passa a ser el principal en la mesura que des de les àmplies escales exteriors -hi ha unes altres dues escalinates tangents a sud-est i nord-oest- es constitueix un eix de simetria que travessa la façana i queda remarcant amb la disposició de les escales d'accés al nivell inferior.

obres relacionades

bibliografia

Redibuixat i model interpretatiu realitzat per:

- 1999 - Nataia Sancho, Maria Ochoa, Carolina López
- 1993 - Roco Naya
- 2005 - Margarita Oubiña, Diego Pastoriza

DREXLER, Arthur (ed.), *The Mies van der Rohe Archive*. Nueva York & Londres: Garland, 1986 (4 vol.)

COHEN, Jean-Louis. *Mies van der Rohe*. Traducció, Juan Calatrava Escobar. Madrid : Akal, 1998. (1º ed. Londres [etc.] : E. & F.N. Spon, 1996)

SCHULZE, Franz. *Mies van der Rohe. Una biografia crítica*. Madrid: Hermann Blume, 1986. (1º ed. *Mies van der Rohe. A critical Biography*. Chicago & Londres: University of Chicago Press, 1985).

SPAETH, David. *Mies van der Rohe*. Nueva York: Rizzoli, 1985. Ed. Castellano: Barcelona: G. Gili, 1985.

NEUMEYER, Fritz; *Mies van der Rohe: la palabra sin artificio, reflexiones sobre arquitectura : 1922-1968*. Traducció de Jordi Siguán. Madrid : El CroquisDL, 1995

CARTER, Peter. *Mies van der Rohe at work*. Londres : Phaidon, 1999 (1º ed.1974)

SAFRAN, Yehuda. *Mies van der Rohe*. Barcelona: Gustavo Gili, 2001.

RILEY, Terence y BERGDOLL, Barry. *Mies in Berlin*. Nueva York: The Museum of Modern Art 2001.

LAMBERT, Phyllis (ed.). *Mies in America*.Montreal: Centre Canadien d'Architecture, 2001. Chicago: Whitney Museum of Contemporary Art, 2001

Mies van der Rohe. MoMA exhibitions 2001

comentaris/assaigs

Alvarez, Fernando. "Mies van der Rohe desde América" (Guions de classe: Història de l'art i l'arquitectura, 2009).

Aquesta obra està sota una llicència de Creative Commons.

